

7. เรื่อง ความหลุดพ้นขั้นที่ 1 (ตอน 1/2) (Justification)

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 20:15 น. -

เรื่อง ความหลุดพ้นขั้นที่ 1 (ตอน 1/2) (Justification)

เราได้รับการชำระให้เป็นคนบุญแล้ว

โดย...บรรพต เวชกามา (ศูนย์พันธกิจอัครธานี)

วันพุธที่ 8 พฤษภาคม 2012 เวลา 15:25 น.

หลักสำคัญที่เปาโลสอนและเน้นอยู่ประจำคือมนุษย์จะ “หลุดพ้นโดยพระคุณเพราะความเชื่อ” ต่อไปนี้เราจะพิจารณาสาระในคำสอนของเปาโลสำคัญ 4 ประการที่ปรากฏในหนังสือจดหมายฝากของท่าน ซึ่งมี:

1. ความหลุดพ้นขั้นที่ 1 (Justification) เราได้รับการชำระให้เป็นคนบุญแล้ว
2. ความหลุดพ้นขั้นที่ 2 (Sanctification) การเป็นคนดีขึ้นหรือเจริญเติบโตขึ้นทางจริยธรรม
3. การเสริมสร้างซึ่งกันและกันในชุมชนของพระเจ้า (Edification) เพราะพระเจ้าไม่ได้เรียกให้เราเป็นปัจเจก แต่เรียกให้มาเป็นชุมชนของพระเจ้า
4. ความหลุดพ้นขั้นที่ 3 (Glorification) คือการเข้าสู่สรวงสวรรค์ หรือการได้รับความหลุดพ้นขั้นสัมฤทธิ์ผล

ในตอนนี้ เราจะศึกษาเฉพาะความหลุดพ้นขั้นที่ 1 (Justification) ที่กล่าวว่า “เราได้รับการชำระให้เป็นคนบุญแล้ว” หมายความว่า:

-ค่าของบาปที่เราได้ได้รับการไช้หนี้แล้ว โดยความตายของพระเยซูคริสต์เจ้าพระเจ้าได้ปรับโทษพระเยซูแทนเราแล้วที่ กางเขน ในความตายของพระเยซูคริสต์เจ้า

-การตายของพระองค์เป็นการตายครั้งเดียว เพื่อใช้หนี้บาปคนเป็นอันมาก ซึ่งเปาโลได้อธิบายไว้อย่างละเอียดพอสมควรในพระคัมภีร์จดหมายฝากหลายเล่มที่ท่านเขียนไปยังชุมชนของพระเจ้าต่างๆ ซึ่งเราจะอ้างถึงในตอนหลัง

ประเภทของคนที่อยู่ในโลกนี้ ตามการแบ่งของเปาโล

1. คนต่างชาติ ที่รู้จักพระเจ้าได้จากการเนรมิตสร้าง (รม 1:18-2:21) และ สรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ตลอดจมนมโนธรรมที่อยู่ในใจของเขา สามารถทำให้เขารู้จักพระเจ้าได้ ฉะนั้นเขาจะอ้างว่าไม่รู้จักพระเจ้าไม่ได้ เพราะพระองค์ได้สำแดงพระองค์ให้เขารู้จักแล้วโดยสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง (รม 2:12-16)

2. คนยิว เป็นพวกที่รู้จัก “น้ำพระทัยของพระเจ้า เพราะเขาเป็นผู้ที่มีหน้าที่สั่งสอนธรรมบัญญัติให้แก่คนอื่น” พระเจ้าได้เลือกพวกเขาเพื่อนำความหลุดพ้นไปยังชนชาติอื่น ตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษของเขาแล้ว (รม 2:18-3:8)

สถานภาพของทั้งคนต่างชาติและคนยิว

-คนทั้งสองจำพวกนี้เป็นคนบาป ดังนั้นเปาโลจึงได้หยิบยกหรืออ้างจากหนังสือสดุดีหลายๆบทอย่างตรงไปตรงมา เพื่อจะปิดปากทั้งคนยิวและคนต่างชาติที่นั้น ไม่มีผู้ใดเป็นคนบุญสักคนเดียวไม่มีเลย (รม 3:9-18)

-มนุษย์ทุกคนอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า (รม 3:19-20)

-มนุษย์ทุกคนในโลกนี้เป็นคนบาปมีความผิด ดังที่เพื่อนสองคนของโยบถามเขาว่า “แล้วมนุษย์จะเป็นคนบุญต่อหน้าของพระเจ้าได้อย่างไร คนที่เกิดจากหญิงจะสะอาดได้อย่างไร” (โยบ 25:4)

สถานภาพของคนตามคำสอนในพระคัมภีร์เดิม

-ไม่มีคนใดที่เป็นคนบุญต่อหน้าพระเจ้า (พระคัมภีร์ภาษาไทยแปลว่า “คนชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า”) (สดด 143:2)

-ผู้พิพากษาที่เป็นมนุษย์ตัดสินให้ความบริสุทธิ์แก่ฝ่ายถูกและกล่าวโทษแก่ฝ่ายผิดได้ (ฉธบ 25:1)

-บุคคลที่ปล่อยผู้กระทำผิด และบุคคลที่ลงโทษคนชอบธรรม ทั้งสองคนเป็นที่น่ารังเกียจแก่พระเจ้า” (สภข 17:15)

-พระองค์ตรัสว่าจะไม่ยกโทษให้คนอธรรม (อพย 23:7)

สถานภาพของคนตามคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่

-พระเจ้าเป็นผู้ให้คนผิดเป็นคนไม่ผิดได้ ผู้เชื่อในพระองค์ได้รับการชำระให้คนบุญในพระเยซูคริสต์” (ตามตัวอักษร) คำว่า
“ในพระเยซูคริสต์” เป็นสิ่งที่สำคัญและธรรมตามมากในจดหมายฝากของเปาโล

-หมายความว่า ผู้เชื่อในพระเจ้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเยซูคริสต์ และผูกพันเข้ากันกับพระองค์ ไม่สามารถที่จะแยกออกจากกันได้

-ดังนั้นทุกคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์จึงเป็นคนบุญแล้ว หรือเป็นคนที่ได้รับการวินิจฉัยแล้วว่าเป็นคนบุญ (กท 2:17)

ความหมายของการอยู่ในพระเยซูคริสต์เจ้า

-คนบาปเข้าอยู่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระคริสต์แล้ว กลายเป็นคนบุญ พระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา
เพื่อเราจะได้เป็นคนบุญของพระเจ้าในพระองค์ (2 คร 5:21)

-พระองค์มากเป็นในสิ่งที่เราเป็น และจากนั้นเราจะได้เป็นเหมือนพระองค์ที่เป็น พระองค์ผู้ไม่มีความบาป ถูกลงโทษความบาปบนกางเขน
ดังนั้นเราผู้เป็นคนบาปไม่มีบุญ จึงกลายเป็นคนบุญของพระเจ้า และเปาโลได้ระบุจำเพาะเจาะจงลงไปในตอนสุดท้ายของประโยคนั้นด้วย ถ้อยคำที่สำคัญยิ่ง 2 คำคือ

-ในพระองค์ พระองค์ได้ทำตนที่ไม่มีบาปเหมือนมีบาป โดยการยอม รับการตรึงบนกางเขน ถึงกระนั้นเรายังไม่เป็นคนบุญของพระเจ้า

จนกว่าเราจะเป็นอย่างหนึ่งอันเดียวกัน หรือเป็นคนเดียวกับพระคริสต์ เราจึงเป็นทาสของพระเจ้า

การกระทำของพระเยซูเพื่อคนบาป

-การที่พระองค์ถูกแขวนไว้บนกางเขนนั้น พระองค์ก็ถูกสาปแช่งโดยธรรมบัญญัติ การเป็นขึ้นมาจากความตายได้ประกาศยืนยันให้โลกเห็นว่า พระองค์ได้ชดใช้หนี้บาปแทนมนุษย์แล้ว

-เราทั้งหลายอยู่ภายใต้การลงโทษของธรรมบัญญัติ เพราะว่าเราทั้งหลายทำผิดหรือฝ่าฝืนธรรมบัญญัติ ดังนั้น “คนทั้งหลายซึ่งพึงการประพฤติตามธรรมบัญญัติก็ถูกแช่งสาป เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ทุกคนที่มีได้ประพฤติตามข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติก็ถูกแช่งสาป” (กท 3:2 คัดลอกจาก ฉธบ 27:26)

-พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งธรรมบัญญัติโดยการที่พระองค์ ทรงยอมถูกแช่งสาปเพื่อเรา เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ต้องถูกแช่งสาป” (กท 3:13)

-พระองค์รับเอาหรือแบกเอาความบาป และโทษของเรา ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงเป็นอิสระจากบาป และการถูกลงโทษตามธรรมบัญญัตินั้น

โทษแห่งความบาปที่ธรรมบัญญัติจะต้องลงโทษนั้นคืออะไร

-คือ “ความตาย” (ทั้งทางร่างกายและจิตวิญญาณ) เพราะว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” (รม 6:23) ความตายในที่นี้หมายถึงความตายฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งได้แก่การขาดจากพระเจ้า

-มนุษย์ทุกคนที่เป็นคนบาป ไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงจากการลงโทษนี้ได้เลย เขาจะต้องพบกับความตาย เพราะความตายฝ่ายวิญญาณเป็นผลอันเนื่องมาจากการเป็นคนบาป

-ดังนั้นพระเยซูจึงมาตายเพื่อเรา “เพราะผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากอำนาจบาป” (รม 6:7 ตามตัวอักษร)

ความเกี่ยวข้องระหว่างพระเยซู และพวกเรา

-การตายของพระเยซูนั้น พระองค์ตายเพื่อเรา พระองค์ตายเพื่อเราจะได้ไม่ตาย ฉะนั้นถ้าเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระองค์ เราจึงสามารถกล่าวความจริงได้ว่า เราได้ตายแล้วในพระเยซู

-เราสามารถที่จะกล่าวได้ว่า “พระองค์ตายเพื่อข้าพเจ้า” เมื่อพระองค์ตายเพื่อข้าพเจ้าและข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ พระเจ้ามองมาที่ข้าพเจ้าก็เห็นว่าข้าพเจ้าได้ตายแล้ว โทษบาปของข้าพเจ้าได้รับการใช้หนี้แล้วในความตายของพระเยซู ข้าพเจ้าได้ตายกับพระองค์ และในการเป็นขึ้นมาจากตายนั้นข้าพเจ้าก็เป็นการเป็นขึ้นมาใหม่กับพระองค์ โทษที่มีตามข้อบังคับของธรรมบัญญัตินี้ ได้รับการใช้หนี้แล้ว

-ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเป็นอิสระจากความบาป และความตาย ดังที่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับการตรึงบนกางเขนกับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” (กท 2:20)

-เมื่อเรามีชีวิตใหม่แล้ว เราไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อตนเอง แต่อยู่เพื่อคนอื่น (2 คร 5:14-15)

-การตายของพระองค์นั้นเป็นการตายใช้หนี้คนบาปต่อพระเจ้า (รม 6:10-11)

เครื่องหมายที่แสดงว่าเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระคริสต์ในความตาย และการเป็นขึ้นมาจากตาย

-พิธีมุดน้ำ (พระคัมภีร์ภาษาไทยใช้ทับศัพท์ว่าพิธี “บัพติศมา”) เป็นเครื่องหมายที่แสดงว่า เราได้เข้าไปในความตาย และเป็นขึ้นมาจากความตายกับพระองค์ (รม 6:3-5; กท 3:26-27; คส 2:12)

-พิธีมุดน้ำก็ได้ทำให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ พระเยซูคริสต์ต่างหากที่ทำให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ถ้าจะนำพิธีมุดน้ำไปเปรียบเทียบกับพิธีเข้าสู่หน้ด จะทำให้มองเห็นภาพได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะพิธีมุดน้ำเป็นเครื่องหมายแห่งการเข้าสู่พันธสัญญาใหม่ เหมือนกับพิธีเข้าสู่หน้ดเป็นเครื่องหมายแห่งการเข้าสู่พันธสัญญาเก่า

ความหมายของพิธีสูหน้ด และพิธีมุดน้ำ

7. เรื่อง ความหลุดพ้นขั้นที่ 1 (ตอน 1/2) (Justification)

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 20:15 น. -

- เป็นเครื่องหมายว่าเป็นคนบุญแล้วโดยความเชื่อ ก่อนที่จะทำพิธีเข้าสุหนัต อับราฮัมได้เป็นคนบุญแล้วโดยความเชื่อ (รม 4:11)

- ในตอนแรกนั้น อับราฮัมได้รับบุญ หรือได้เป็นคนบุญโดยความเชื่อ ต่อมาท่านได้ทำพิธีเข้าสุหนัต เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งการเป็นคนบุญ

- เช่นเดียวกัน โดยความเชื่อพวกเรากำลังเชื่อมต่อกับพระคริสต์และเป็นคนบุญ หรือหลุดพ้นในขั้นที่ 1 (รม 3:22-26)

- เมื่อเราเป็นคนบุญแล้ว เรากำลังทำพิธีมุดน้ำ เพื่อเป็นเครื่องหมายว่า เราได้เข้าหุ้ส่วนในความตาย และการเป็นขึ้นมาจากความตายแล้วโดยความเชื่อ และโดยความเชื่อนี้เอง

- ไม่ว่าจะ เป็นอับราฮัม หรือกษัตริย์ดาวิด ซึ่งเป็นคนที่มีชื่อเสียง จึงเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดที่แสดงให้เห็นว่าเป็นคนบุญ โดยความเชื่อ (กท 3:6-9)

- พระเจ้าให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นคนบุญ (รม 3:26) และโดยความเชื่อนี้เอง พวกเราทั้งหลายจึงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระคริสต์ ในความตายและการเป็นขึ้นมาจากความตายกับพระองค์

สิ่งที่เปาโลกล่าวถึงในจดหมายของท่าน

- พูดถึงความขัดแย้งกันระหว่างบุญที่มนุษย์อุตสาหะสร้างขึ้นเอง และบุญของพระเจ้าที่ประทานให้ (กท 2:16; อฟ 2:8-10; ทต 3:4-7; รม 10:3)

- การเป็นคนบุญที่พระเจ้าประทานให้โดยความเชื่อนี้ ขัดแย้งกับประสบการณ์ของท่านตั้งแต่เล็กจนโต เพราะท่านเคยเชื่อมั่นและมั่นใจในบุญของตนเอง (ฟป 3:3-6)

- แต่เดี๋ยวนี้ท่านไว้วางใจในพระคริสต์ผู้เป็นบุญของพระเจ้า (ฟป 3:7-8; เทียบกับ 1 คร 1:30)

- ท่านมีความชื่นชมยินดี “เพราะว่าเดี๋ยวนี้ไม่มีบุญที่เป็นของข้าพเจ้าเองที่ได้มาโดยธรรมบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นบุญซึ่งมาจากพระเจ้า ซึ่งขึ้นอยู่กับความเชื่อ (ฟป 3:9)

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 20:15 น. -

-บุญที่พระเจ้าประทานให้โดยพระเยซูผู้ถูกตรึงบนกางเขนนี้ เป็นเหตุให้พวกยิวสะดุด (1 คร 1:23)

-ดังนั้นเปาโลจึงประกาศไว้ในหนังสือกาลาเทีย 2:21 ว่า “ถ้าบุญเกิดจากธรรมบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ตายโดยไม่มีผลประโยชน์อะไร”
เพราะว่าถ้าเราสามารถได้รับความหลุดพ้นได้ด้วยการกระทำของตนเอง พระคริสต์ก็ไม่จำเป็นจะต้องตายเพื่อไถ่บาปของเรา

เนื้อหาสาระสำคัญของเปาโลในหนังสือกาลาเทีย ท่านกล่าวถึงความขัดแย้งระหว่างโมเสสและพระเยซู

-โมเสสเป็นผู้ให้ธรรมบัญญัติ พระเยซูเป็นผู้ให้พระคุณ

-โมเสสเป็นผู้บอกให้ทำตามธรรมบัญญัติ พระเยซูบอกให้ “เชื่อฟังอาศัยในพระองค์

-โมเสสบอกว่า ความหลุดพ้นเกิดขึ้นจากการประพฤติตามธรรมบัญญัติ โมเสสนำเราไปผูกมัดกับการเป็นทาส พระเยซูบอกว่า
ความหลุดพ้นเกิดขึ้นจากพระคุณของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระองค์ พระเยซูให้เราเป็นอิสระและเป็นบุตร (กท 3:23-4:11 (เทียบกับ กจ 13:38-39)

ความแตกต่างระหว่างพวกฟาริสีและคนเก็บภาษีในคำสอนของพระเยซู

-พวกฟาริสีอาศัยบุญของตนเอง แต่คนเก็บภาษีอาศัยบุญของพระเจ้า และคนที่อาศัยบุญของพระเจ้านั้น เป็นผู้ที่มียุธรรมจริงๆ (ลก 18:9-14)

หลักสำคัญของการปฏิรูปศาสนาในศตวรรษที่ 16 คือ

1. คนบาปเป็นคนบุญเพราะพระคุณ
2. คนบาปหลุดพ้นโดยความเชื่อเท่านั้น
3. คนบาปไม่ได้หลุดพ้นโดยการประพฤติ
4. ความหลุดพ้นขั้นที่ 1 คือการเป็นคนบุญโดยความเชื่อเท่านั้น
5. ความหลุดพ้นขั้นที่ 1 ไม่ใช่ประพฤติตามธรรมบัญญัติ
6. หลักความเชื่อนี้เป็นสิ่งสำคัญและยิ่งใหญ่
7. ไม่มีหลักใดที่จะยิ่งใหญ่และสำคัญเท่า
8. เราควรจะประกาศและสั่งสอนให้ทุกคนเข้าใจ
9. ทุกคนควรฟังในพระคุณ ไม่ใช่ฟังอาศัยในความสามารถของตนเอง

7.เรื่อง ความหลุดพ้นขั้นที่ 1 (ตอน 1/2) (Justification)

เขียนโดย บรรพต เวชกามา

วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 20:15 น. -

เขียนโดย Banpote Wetchgama (ศูนย์พันธกิจอัครธานี)

แก้ไขล่าสุด ใน วันพฤหัสบดีที่ 20 พฤษภาคม 2012 เวลา 8:25 น.

(ข้อมูลที่นำมาเขียนในบทเรียน “ความหลุดพ้นขั้นที่ 1 (Justification) การถูกชำระให้เป็นคนบุญ” นี้ แปลและเรียบเรียงมาจากหนังสือ “Basic Introduction to the New Testament by John R. W. Stott” PP. 52-78,1964.)

// // //